2. Artikel 14 i beslutning nr. 1696/82/EKSF pålægger ikke udtrykkeligt Kommissionen en forpligtelse til at foretage en tilpasning af referenceproduktionerne for grupperne Ia-Id under ét, så snart de i artiklen fastsatte betingelser er opfyldt. Dette gælder, også selv om artiklen hjemler »en rimelig tilpasning af disse referenceproduktioner ... for den berørte gruppe«. De i den nævnte artikel 14 indeholdte ord »den berørte gruppe« hentyder nemlig ikke til grupperne Ia-Id under ét, men går alene på de af de i indledningen til denne bestemmelse nævnte grupper, som er undergivet reduktionssatser af en sådan størrelse, at det kan skabe usædvanlige vanskeligheder for virksomheden.

I sag 317/82

USINES GUSTAVE BOËL, Bruxelles, belgisk aktieselskab,

og

FABRIQUE DE FER DE MAUBEUGE, Louvroil (Nord), Frankrig, fransk aktieselskab,

begge ved advokat Gutt, Bruxelles, og med valgt adresse på advokat J. Loesch' kontor, 2, rue Goethe, Luxembourg,

sagsøgere,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved ledende juridisk konsulent Donald W. Allen og juridisk konsulent Etienne Lasnet, og med valgt adresse i Luxembourg hos Oreste Montalto, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

hvorunder der er nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 26. november 1982, meddelt ved telex af samme dato og bekræftet ved skrivelse af 3. december 1982, vedrørende en begæring om anvendelse af artikel 14 i Kommissionens beslutning 1696/82/EKSF af 30. juni 1982 om forlængelse af overvågningsordningen og systemet for produktionskvoter for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT L 191 af 1. 7. 1982, s. 1),

har

DOMSTOLEN (femte afdeling)

sammensat af afdelingsformanden U. Everling, dommerne Mackenzie Stuart, O. Due, Y. Galmot og C. Kakouris,

generaladvokat: S. Rozès
justitssekretær: assisterende justitssekretær J. A. Pompe

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

I — Sammendrag af de faktiske omstændigheder og af skriftvekslingen

1. Artikel 14 i beslutning nr. 1696/82/EKSF af 30. juni 1982 bestemmer: »Dersom kvotesystemet på grund af størrelsen af de for et kvartal fastsatte reduktionssatser skaber usædvanlige vanskeligheder for en virksomhed, foretager Kommissionen en rimelig tilpasning af disse referenceproduktioner og/eller referencemængder for den berørte gruppe, dersom virksomheden anmoder herom inden for de to første måneder i det berørte kvartal i følgende tilfælde:

— den samlede referenceproduktion for gruppe Ia-Id er på under 1 000 000 tons pr. år, og at der på mindst 75 % af produktionen anvendes reduktionssatser for en eller flere af disse grupper på over 20 %,

eller

— den samlede referenceproduktion for gruppe IV, V og VI er på under 100 000 tons pr. år og reduktionssatserne for en eller flere af disse grupper overstiger 20 %.«

2. Sagsøgerne anmodede Kommissionen om at bringe denne artikel i anvendelse, for så vidt angik fjerde kvartal af 1982 og for grupperne Ia, Ib, Ic og Id. *Den samlede* referenceproduktion for produkter under Ia-Id bestod nemlig i dette kvartal for mere end 75 %'s vedkommende af produkter, for hvilke de anvendte reduktionssatser var på over 20 %.

Kommissionen afslog imidlertid begæringen, for så vidt som den vedrørte gruppe Ic, »fordi der ikke for produkterne under gruppe Ic gælder en reduktionssats på mindst 20 % i indeværende kvartal«.

Reduktionssatsen var i det pågældende tilfælde 16 % (jfr. Kommissionens

beslutning nr. 2585/82/EKSF af 22. 9. 1982, EFT L 275 af 25. 9. 1982).

Det er denne af Kommissionen trufne beslutning af 26. november 1982, meddelt ved telex af samme dato og bekræftet ved skrivelse af 3. december 1983, som sagsøgerne har anfægtet under et annullationssøgsmål. Sagsøgerne har kun gjort det anbringende gældende, at artikel 14 i Kommissionens beslutning nr. 1696/82/EKSF af 30. juni 1982 samt EKSF-traktatens artikel 58 er overtrådt.

3. I en til Domstolens præsident fremsendt skrivelse, der findes som bilag til stævningen, anførte *sagsøgerne*, at Société Anonyme Fabrique de fer de Maubeuge som følge af Kommissionens beslutning havde måttet indstille produktionen. Sagsøgernes bestyrelse anmodede derfor om, at sagen blev behandlet forud for andre i medfør af artikel 55, stk. 1, *in fine*, i Domstolens procesreglement.

Kommissionen har afgivet en udtalelse i anledning af stævningen i form af svarskrift, indgået til Domstolen den 17. januar 1983.

For »ikke at trække skriftvekslingen urimeligt i langdrag« har sagsøgerne besluttet at give afkald på deres ret til at afgive en replik.

4. På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

Ved kendelse af 23. februar 1983, afsagt i henhold til procesreglementets artikel 95, har Domstolen besluttet at henvise sagen til femte afdeling.

II — Parternes påstande

5. *Sagsøgerne* har nedlagt følgende påstande:

»— den af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber trufne beslutning af 26. november 1982 vedrørende en begæring om anvendelse af artikel 14 i beslutning nr. 1696/82/EKSF af 30. juni 1982 annulleres.

— Kommissionen for De europæiske Fællesskaber tilpligtes at afholde sagens omkostninger«.

Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

»— Fritagelse.

— Sagsøgerne tilpligtes at afholde sagens omkostninger.«

III — Parternes anbringender og argumenter under skriftvekslingen

6. Ifølge *sagsøgerne* har Kommissionen ved at nægte at tilpasse referenceproduktionerne for produkter under gruppe Ic alene under henvisning til, at der ikke for produkterne under gruppe Ic gjaldt en reduktionssats på mindst 20 % i det pågældende kvartal, overtrådt artikel 14 i beslutning nr. 1696/82/EKSF ved at knytte en betingelse til bestemmelsen, som denne ikke indeholder.

Spørgsmålet om, hvorvidt denne bestemmelse kan anvendes på produkter under grupperne Ia-Id, afhænger nemlig ifølge sagsøgerne udelukkende af tre betingelser:

a) at kvotesystemet skaber usædvanlige vanskeligheder for en virksomhed på grund af størrelsen af de for et kvartal fastsatte reduktionssatser;

b) at den pågældende virksomheds samlede referenceproduktion for gruppe Ia-Id er på under 1 000 000 tons pr. år;

c) at den samlede referenceproduktion for grupperne Ia-Id — som anført på under 1 000 000 tons om året — for mindst 75 %'s vedkommende udgøres af produkter, hvis reduktionssatser for en eller flere af disse grupper er på over 20 %.

Det fremgår efter sagsøgernes opfattelse af selve ordlyden af artikel 14 i beslutning nr. 1696/82/EKSF af 30. juni 1982, at det ingenlunde kræves, at reduktionssatserne for samtlige produktgrupper Ia-Id er på over 20 %. Det er tilstrækkeligt, at 75 % af den samlede referenceproduktion i grupperne Ia-Id — som skal være på under 1 000 000 tons pr. år — udgøres af produkter, hvis reduktionssatser faktisk overstiger 20 %. Det er efter sagsøgernes opfattelse uden betydning, om de øvrige 25 % af den totale referenceproduktion for grupperne Ia-Id består af produkter, der også er undergivet en reduktionssats på over 20 %.

7. I dommen af 18. marts 1980 (Ferriera Valsabbia, forenede sager 154, 205, 206, 226-228, 263 og 264/68, 31, 39, 83 og 85/79, præmis 84, Sml. 1980, s. 907) udtalte Domstolen vedrørende EKSF-traktatens artikel 58, at »de i traktaten hjemlede undtagelsesforanstaltninger, der på et eller flere punkter betyder en fravigelse af reglerne for det normalt fungerende marked og medfører større eller mindre ændringer af forholdene på dette marked, efter deres art nødvendigvis må omgærdes af tvingende formelle og materielle krav, der må følges meget nøje for at skabe sikkerhed for lovligheden af en beslutning herom; blandt disse krav opregnes udtømmende de principper og mål, der ubetinget må gælde for undtagelsesbeslutningen, medens de øvrige principper og mål i traktaten kan anses for midlertidigt uvirksomme i nævnte beslutnings gyldighedstid«.

Sagsøgerne har heraf udledt, at disse betragtninger ikke alene har gyldighed, for så vidt angår EKSF-traktatens artikel 58, men også for så vidt angår en foranstaltning til gennemførelse af artikel 58. Kommissionen har derfor efter sagsøgerens opfattelse ikke alene overtrådt beslutning nr. 1696/82/EKSF, men også EKSF-traktatens artikel 58.

8. *Kommissionen* har anført, at spørgsmålet efter dens opfattelse er, hvorvidt de i artikel 14 anvendte ord »rimelig tilpasning af disse referenceproduktioner ... for den berørte gruppe [1]« sigter til *alle* grupperne Ia-Id, når der »... på mindst 75 % af [den samlede referenceproduktion for gruppe Ia-Id] ... anvendes reduktionssatser for en eller flere af disse grupper på over 20 %«, eller alene sigter til *den eller de* af disse grupper, hvis reduktionssats overstiger 20 %. Ifølge Kommissionen åbner artikel 14 mulighed for at foretage en tilpasning for hver enkelt gruppe for sig.

Modsat af hvad sagsøgerne har anført, udgør artikel 14 efter Kommissionens opfattelse ikke en fravigelse fra kvotesystemet, men snarere hjemmelen for en tilpasning i tilfælde, hvor en eller flere virksomheder rammes af usædvanlige vanskeligheder, som har deres oprindelse i selve kvotesystemet. For under den åbenbare alvorlige krise, som Fællesskabets jern- og stålindustri har levet under siden 1980, er i praksis hver eneste virksomhed i jern- og stålindustrien ramt af vanskeligheder.

1 — Den franske tekst lyder »pour les catégories en question« (de berørte grupper). O.a.

Formålet med artikel 14 er efter Kommissionens opfattelse inden for snævre grænser at give mulighed for tilpasning af kvoterne, når systemet skaber usædvanlige vanskeligheder *på grund af størrelsen af reduktionssatserne.* Det er herved betegnende, at det i indledningen til den nævnte artikel udtrykkeligt anføres: »Dersom kvotesystemet på grund af størrelsen af de for et kvartal fastsatte reduktionssatser skaber usædvanlige vanskeligheder . . .«.

9. Artikel 14 indebærer ifølge Kommissionen en lempelse i en ordning, der i det væsentlige går ud på at begrænse produktionen. Produktionen skal pr. definition nødvendigvis reduceres desto mere, jo højere reduktionssatsen er. Omvendt medfører en lavere reduktionssats, at produktionen nedsættes i mindre omfang. Følgelig kunne kvotesystemet kun have skabt usædvanlige vanskeligheder, dersom reduktionssatsen havde været høj. Hvis satsen var lav, og virksomheden blev ramt af vanskeligheder, måtte disse efter Kommissionens opfattelse nødvendigvis være af strukturel art og kunne ikke skyldes kvotesystemet.

Det ville nemlig efter Kommissionens opfattelse indebære en forskelsbehandling, dersom referenceproduktionen i de enkelte tilfælde blev tilpasset alene i det øjemed at udligne vanskeligheder i andre grupper. Dette kunne efter Kommissionens mening føre til, at én gruppe blev vilkårligt tilpasset i forhold til en anden, uanset at en virksomhed ikke havde lidt noget økonomiske tab.

Kun Kommissionens synspunkt er foreneligt med selve principperne i beslutning nr. 1696/82/EKSF, nemlig at kvoterne skal beregnes ved anvendelse af reduktionssatsen på referenceproduktionen for hver gruppe for sig. Efter Kommissionens opfattelse kan tilpasninger således alene komme på tale for en given gruppe, når der opstår vanskeligheder for den pågældende gruppe.

Ved bestemmelsen om, at der skal tages hensyn til hver enkelt gruppe, hvis reduktionssats er over 20 %, sikres det i øvrigt efter Kommissionens opfattelse, dels at det objektivt konstateres, at en virksomhed er ramt af usædvanlige vanskeligheder, dels at der gennemføres passende hjælpeforanstaltninger (forhøjelse af kvoterne).

IV — Mundtlige forhandlinger

Sagsøgerne ved advokat E. Gutt, Bruxelles, og Kommissionen ved E. Lasnet som befuldmægtiget, bistået af Kutscher, tjenestemand i generaldirektoratet vedrørende stål, som sagkyndig, har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Domstolen i retsmødet den 23. marts 1983.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 4. maj 1983.

Præmisser

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 13. december 1982, har det belgiske aktieselskab Usines Gustave Boël og det franske aktieselskab Fabrique de fer de Maubeuge i medfør af EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens individuelle

beslutning af 26. november 1982. Denne beslutning vedrører en begæring om anvendelse af artikel 14 i Kommissionens beslutning nr. 1696/82/EKSF af 30. juni 1982 om forlængelse af overvågningsordningen og systemet for produktionskvoter for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT L 191 af 1. 7. 1982, s. 1).

2 Artikel 14 i beslutning nr. 1696/82/EKSF bestemmer:

»Dersom kvotesystemet på grund af størrelsen af de for et kvartal fastsatte reduktionssatser skaber usædvanlige vanskeligheder for en virksomhed, foretager Kommissionen en rimelig tilpasning af disse referenceproduktioner og/eller referencemængder for den berørte gruppe, dersom virksomheden anmoder herom inden for de to første måneder i det berørte kvartal i følgende tilfælde:

— den samlede referenceproduktion for gruppe Ia-Id er på under 1 000 000 tons pr. år, og at der på mindst 75 % af produktionen anvendes reduktionssatser for en eller flere af disse grupper på over 20 %,

eller

— den samlede referenceproduktion for gruppe IV, V og VI er på under 100 000 tons pr. år og reduktionssatserne for en eller flere af disse grupper overstiger 20 %.«

3 Ved skrivelser af 6. oktober og 2. november 1982 anmodede sagsøgerne Kommissionen om, at denne bestemmelse, for så vidt angik fjerde kvartal af 1982 og for grupperne Ia, Ib, Ic og Id, måtte blive bragt i anvendelse på dem. Ifølge sagsøgerne var den totale referenceproduktion i grupperne Ia-Id i deres virksomheder på mindre end 1 000 000 tons pr. år og bestod i det pågældende kvartal for mere end 75 %'s vedkommende af produkter, for hvilke reduktionssatserne oversteg 20 %.

4 Kommissionen imødekom anmodningen, for så vidt angik grupperne Ia og Ib, som var undergivet reduktionssatser på henholdsvis 44 % og 42 %, men den besvarede ike sagsøgernes anmodning vedrørende gruppe Id, for så vidt som denne var omfattet af en postiv reduktionssats. Derimod gav den afslag på ansøgningen vedrørende gruppe Ic, »fordi der ikke for produkterne under gruppe Ic gælder en reduktionssats på mindst 20 % i indeværende kvartal«. Ved Kommissionens beslutning nr. 2585/82/EKSF af 22. september 1982

(EFT L 275 af 25. 9. 1982) var reduktionssatsen for produkter under gruppe Ic blevet fastsat til blot 16 % i fjerde kvartal af 1982.

5 Sagsøgerne har derfor under sagen påstået denne beslutning annulleret, alene for så vidt som Kommissionen derved afslog at tilpasse referenceproduktionerne for produkter i gruppe Ic.

6 Sagsøgerne har som eneste anbringende gjort gældende, at artikel 14 i Kommissionens beslutning nr. 1696/82/EKSF af 30. juni 1982 samt EKSF-traktatens artikel 58 er blevet overtrådt. Ifølge sagsøgerne har Kommissionen ved at afvise at tilpasse referenceproduktionerne for produkter i gruppe Ic alene af den grund, at der ikke for produkterne i gruppe Ic gjaldt en reduktionssats på mindst 20 % i det omhandlede kvartal, knyttet en betingelse til artikel 14, som denne ikke indeholder. Efter sagsøgernes opfattelse er det nemlig ifølge den pågældende artikel tilstrækkeligt, at 75 % af den samlede referenceproduktion i grupperne Ia-Id udgøres af produkter, for hvilke reduktionssatserne faktisk overstiger 20 %, og det kræves således ingenlunde, at reduktionssatsen for hver enkelt af disse grupper overstiger denne grænse. Til støtte for deres anbringende har sagsøgerne endvidere gjort gældende, at enhver foranstaltning til gennemførelse af EKSF-traktatens artikel 58 skal overholdes nøje, eftersom den udgør et indgreb i markedets normale funktion.

7 Dette anbringende kan ikke tages til følge. Det fremgår nemlig af ordlyden af artikel 14 i beslutning nr. 1696/82/EKSF, at kvoterne kun kan tilpasses i de begrænsede tilfælde, hvor en virksomhed rammes af »usædvanlige vanskeligheder« »på grund af størrelsen af ... [reduktionssatserne]«. Foreligger disse omstændigheder, skal Kommissionen tage hensyn til de særlige forhold i det enkelte konkrete tilfælde ved afgørelsen af, om de pågældende virksomhed er ramt af usædvanlige vanskeligheder som følge af de produktionsnedskæringer, som den er blevet pålagt. Således er det kun de vanskeligheder, der er en direkte følge af indførelsen og anvendelsen af kvotesystemet, der kan tages i betragtning i forbindelse med anvendelsen af artikel 14. Heraf følger, at det kun er for de grupper, der er undergivet en høj reduktionssats, at en ændring — og kun under ganske særlige omstændigheder — kan blive påkrævet. Enhver anden løsning ville føre til vilkårlige

resultater, for så vidt som den ville gøre det muligt at tilpasse referenceproduktionerne for de grupper, der kun i ringe omfang berøres af ordningen vedrørende produktionsbegrænsning, udelukkende i det øjemed at opveje de vanskeligheder, som anvendelsen af høje reduktionssatser måtte medføre for andre grupper.

8 I den foreliggende sag havde man kunnet tage hensyn til de vanskeligheder, som de høje reduktionssatser for grupperne Ia og Ib har påført sagsøgerne, men derimod ikke til de vanskeligheder, de eventuelt er blevet ramt af som følge af den forholdsvis lave reduktionssats for gruppe Ic.

9 Det bemærkes endvidere, at artikel 14 i beslutning 1696/82/EKSF ikke udtrykkeligt pålægger Kommissionen en forpligtelse til at foretage en tilpasning af referenceproduktionerne for grupperne Ia-Id under ét, såsnart de i artiklen fastsatte betingelser er opfyldt. Dette gælder også, selv om artiklen hjemler »en rimelig tilpasning af disse referenceproduktioner ... for den berørte gruppe [1]«. De i den nævnte artikel 14 indeholdte ord »den berørte gruppe« hentyder nemlig ikke til grupperne Ia-Id under ét, men går alene på de af de i indledningen til denne bestemmelse nævnte grupper, som er undergivet reduktionssatser af en sådan størrelse, at det kan skabe usædvanlige vanskeligheder for virksomheden.

10 Det bemærkes endelig, at idet artikel 14 i beslutning nr. 1696/82/EKSF såvel i første som i andet underafsnit anvender en procentsats på 20 %, gør bestemmelsen det muligt objektivt at fastslå skæringspunktet for, hvornår kvotesystemet og i særdeleshed fastsættelsen af reduktionssatserne for en given produktgruppe kan medføre vanskeligheder, som vil kunne tages i betragtning.

11 For så vidt angår argumentet om, at EKSF-traktatens artikel 58 skulle være overtrådt, bemærkes, at selv om det er rigtigt, at enhver foranstaltning til gennemførelse af ordningen vedrørende produktionsbegrænsning bør fortolkes restriktivt, skal det imidlertid anføres, at den af sagsøgerne foreslåede fortolkning ville medføre en betænkelig udvidelse af mulighederne for

1 — Den franske tekst lyder: »pour les catégories en question« (de berørte grupper). O.a.

at ændre kvoteordningen, hvorved der indirekte ville blive skabt usikkerhed omkring ordningen vedrørende produktionsbegrænsning som helhed.

12 Det bemærkes herefter, at Kommissionen har anvendt artikel 14 i beslutning nr. 1696/82/EKSF og EKSF-traktatens artikel 58 korrekt. Sagsøgte skal derfor frifindes.

Sagens omkostninger

13 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. Sagsøgte har tabt sagen og dømmes derfor til at afholde sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (femte afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Sagsøgerne betaler sagens omkostninger.**

Everling Mackenzie Stuart

Due Galmot Kakouris

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 22. juni 1983.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl
Ekspeditionssekretær

U. Everling
Formand for femte afdeling